

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/232/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117230638
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1117230638.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a JUDr. Milana Chalupku v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, so sídlom v Bratislave, Mozartova 9, zast. JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou v Bratislave, Nám. Biely kríž 3, proti žalovanému: VÍNO MATYŠÁK, s.r.o., IČO: 35 836 113, so sídlom v Pezinku, Holubyho 85, zast. Petkov & Co, s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, o zaplatenie 910,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. apríla 2019 č.k. 11Ca/12/2017-492 takto

rozhodol:

Odvolací súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP **z a m i e t a**.
Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 910,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 910,- eur odo dňa 15.12.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalobcovi súd voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 19 ods. 1, 2, 3, 4, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79 ods. 1, 2, 3, § 143 ods. 1, § 152 ods. 4, § 164 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, § 458a, § 442a ods. 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ods. 9, ods. 10, ods. 11, ods. 22, ods. 58 úvodných ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22.05.2001, čl. 8 bod 1. Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22.05.2001, § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a vecne tým, že žalobou zo dňa 15.12.2017 doručenej súdu prvej inštancie dňa 19.12.2017 sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 910,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 910,- eur od 15.12.2017 do zaplatenia, titulom ochrany autorských práv.

3. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie a to oboznámením sa s listinnými dôkazmi a po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu na vydanie bezdôvodného opatrenia vzniknutého neoprávneným zásahom do autorských práv žalovaným za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2016 vo výške 910 eur je dôvodná.

4. Konštatoval, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým

dielam a dielam úžitkového umenia a túto kolektívnu správu vykonáva v odbore použitie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy je aktívne legitímovaný na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď oprávnenie domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (§ 58 ods. 1 písmeno i) Autorského zákona) sa môže vo svojom mene a na účet autora domáhať ako organizácia kolektívnej správy (§ 63 ods. 2 písmeno d) Autorského zákona). Žalobca v konaní preukázal, že je oprávnený a zároveň aj povinný domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z právnej úpravy Autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 Autorského zákona v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany. Pokiaľ tak neurobí, má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou. Súd sa s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, nakoľko nepreukázal konkrétnymi zmluvami o zastupovaní, či vôbec a ak áno v akom rozsahu a pre ktoré predmety ochrany, vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv a že nepreukázal, že žalovaný v predmetnom období neoprávnene použil predmety ochrany, nestotožnil. Súd mal za to, že pre vznik nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je nutné preukázať vznik povinnosti používateľa, v tomto prípade žalovaného, uzatvoriť hromadnú alebo rozšírenú licenčnú zmluvu, pričom žalobca preukáže druhovo akých nositeľov práv zastupuje a skutočnosť, že v predmetnom období dochádzalo k produkcii diel žalobcom zastupovaných autorov. Licencia znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany a licenčnou zmluvou sa udeľuje používateľovi právo používať dielo autora, pričom žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou a rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľovi právo používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje a to za licenčnú odmenu. Je nemysliteľné, aby žalobca predložil zoznamy všetkých nositeľov práv, všetky zmluvy a zoznamy predmetov ochrany použitých na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2016 s priradením jednotlivých nositeľov práv. Vykonanie takéhoto dokazovania je podľa názoru súdu nereálne až nemožné a bolo by v rozpore s hospodárnosťou konania. Navyiac, ak by sa súd stotožnil s takto prezentovaným tvrdením žalovaného ohľadne preukázania aktívnej legitímácie žalobcu, bolo by to popretie samotného zmyslu a účelu právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.

5. Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenie Hotel Matyšák 3* v období od 01.01.2016 do 31.12.2016, táto skutočnosť medzi stranami sporu ani nebola sporná. Súd mal tiež za preukázané, že predmetné ubytovacie zariadenie žalovaného malo 35 izieb, v ktorých boli umiestnené zvukovoobrazové zariadenia - TV prijímače, prostredníctvom ktorých bolo umožnené klientom sledovať televízne vysielanie. Táto skutočnosť vyplynula z webovej stránky predmetného ubytovacieho zariadenia, na ktorej boli tieto skutočnosti uvedené. Uvedené tiež vyplynulo z prílohy č. 1 k Príkaznej zmluve uzatvorenej medzi žalovaným a Zväzom hotelov a reštaurácii SR dňa 01.01.2015 predmetom ktorej bol záväzok Zväzu hotelov a reštaurácii SR usporiadať v mene žalovaného s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom.

6. Ďalej sa prvoinštančný súd nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal, že i v prípade, že izby v ubytovacom zariadení žalovaného boli vybavené TV prijímačmi, tak je nutné preukázať, že skutočne aj bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry, ku ktorým na základe dohody a v rozsahu dohodnutom s nositeľmi práv vykonáva správu žalobca a že čo i len jeden TV prijímač prijímal televízny signál. Súd mal za to, že žalovaný poskytol klientom funkčné televízne prijímače spôsobilé slúžiť na obvyklý účel. Žalovaným uvedenú námietku posúdil ako účelovú obranu. V zmysle právnych predpisov judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. Ak teda žalovaný mal v ubytovacom zariadení umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak u žalovaného dochádzalo k ďalšiemu verejnemu prenosu. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 07.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA sp. zn. C-306/05, poskytovanie signálu

hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. V rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.03.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C-162/10 Súdny dvor EÚ uviedol, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V uznesení Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18.03.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustokon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai Súdny dvor EÚ uviedol, že prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.

7. Ďalej konajúci súd v tejto súvislosti uviedol, že sa nestotožnil s tvrdením (obranou) žalovaného, že žalobca si nedôvodne uplatňoval vydanie bezdôvodného obohatenia za celkový počet 35 izieb (35 TV prijímačov) bez zohľadnenia obsadenosti ubytovacieho zariadenia v priebehu roka 2016, nakoľko mal za jednoznačné, že v prejednávanej veci išlo o verejný prenos chránených diel neurčitému počtu adresátov. Je zrejmé, že žalovaný vzhľadom už na vyššie uvedené mal povinnosť uzatvoriť so žalobcom zmluvu na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami na rok 2016, ale túto povinnosť si neplnil a teda má povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej odmeny za akú by boli poskytnuté licencie iným používateľom na daný spôsob a rozsah používania predmetov ochrany teda vo výške licenčnej odmeny stanovenej paušálnou sumou za daný počet TV prijímačov.

8. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom neprímerane vysokej licenčnej odmeny uplatňovanej žalobcom voči používateľom súd uviedol, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny za získané licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva. Žalobca v konaní preukázal, že v roku 2016 uzatvoril aj s inými subjektami rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu účinného od 01.01.2015, teda Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 01.01.2015. Za stavu, keď žalobca uzatvoril s inými používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy za odmenu podľa sadzobníka, mal súd za to, že ide o odmenu zvyčajnú, obvyklú. Výška bezdôvodného obohatenia sa v prípade porušenia alebo ohrozenia práva duševného vlastníctva určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva (§ 458a, § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Za daného stavu mal súd za preukázané, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej odmeny, teda v minimálnej výške.

9. Podľa názoru súdu prvej inštancie v prejednávanej veci bola bez významu argumentácia žalovaného vo vzťahu k tvrdeniu ohľadne neprímerane vysokých licenčných odmien žalobcu, a tiež ohľadne ním predloženej Analýzy licenčných platieb spoločnosti KMPG z 12.09.2016. Súd opätovne zdôraznil, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný ako používateľ predmetov ochrany nemal udelený súhlas na používanie diel, nemal so žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu a teda keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, porušoval výhradné autorské práva. Analýza KMPG bola vypracovaná na základe objednávky ZHR a samotní autori túto analýzu označujú ako štúdiu, uvádzajúc, že jej cieľom je analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku. Autori tejto analýzy súčasne uvádzajú v časti dôležité upozornenia, že primárne zdroje predstavovali predovšetkým dáta, poskytnuté ZHR a rozhovory so zástupcami a zamestnancami OKS jednotlivých krajín. O aké dáta sa jednalo, nie je v analýze bližšie uvedené. Sekundárny zber informácií bol podľa autorov tejto analýzy čerpaný z dát štatistického úradu Európskej komisie, dokumentov poskytnutých ZHR a dostupných sadzobníkov. Autori nemali k dispozícii všetky informácie, všetky sadzobníky a nezohľadňovali všetky organizácie kolektívnej správy v porovnávaných krajinách. Samotní autori analýzy tiež konštatujú, že vykonali určité analytické procedúry na základe dostupných informácií, a že nemožno vylúčiť prípadné nezrovnalosti či skreslenie informácií, spôsobené zámerným poskytnutím nepravdivých údajov zdrojovými subjektmi. Analýza vychádza z porovnávania vybraných krajín -

Taliansko, Francúzsko, Nemecko, Rakúsko, Španielsko, Česká republika a Slovenská republika. Krajiny boli vybrané v spolupráci zo zadávateľom, čo znamená, že už výber krajín bol tendenčný a účelový najmä z toho dôvodu, že vo Švajčiarsku, ktoré nie je členom EÚ, vôbec nedochádza k výberu poplatkov za verejný prenos, realizovaný technickými zariadeniami v izbách ubytovacích zariadení. Autorom analýzy sa napr. vôbec nepodarilo zistiť výšku poplatkov za verejný prenos v Rakúsku. Pri komparácii licenčných odmien sa autori sústreďovali na autorov audiovizuálnych diel, pričom ostatné, podľa tvrdenia autorov analýzy minoritnej časti, nebrali pri porovnávaní licenčných odmien do úvahy. S takýmto skresľujúcim postupom nemožno súhlasiť. Navyše z analýzy nie je zrejmé, kto sa v jej kontexte považuje za autora audiovizuálneho diela. Ohľadom analýzy okresný súd uzavrel, že ide o porovnávaciu štúdiu - analýzu licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách EÚ, pričom nejde o nezávislú štúdiu, samotní autori ju označujú len ako štúdiu, ktorej cieľom je analyzovať spôsob a výšku poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách EÚ a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatkov, odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom. Ak používateľ nesúhlasí s podmienkami príslušnej organizácie kolektívnej správy, má legálnu možnosť podať žalobu na súd o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy. Žalovaný tak neurobil napriek výzve žalobcu, že má možnosť usporiadať si vzťahy voči nemu takýmto spôsobom. Ani podanie takejto žaloby (podľa § 82 ods. 1 AZ) by samo osebe neznamenalo oprávnenie používateľa používať predmety ochrany. Pokiaľ by totiž používateľ podal takúto žalobu, bolo jeho povinnosťou zložiť bankovú záruku alebo zložiť peňažné prostriedky do notárskej úschovy alebo úschovy súdu. Predmetom tohto sporu a dokazovania však nie je určovanie primeranej odmeny. Preto analýza KPMG je nepoužiteľná v tomto spore.

10. Sumarizáciou uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žalobca preukázal dôvodnosť ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, keď preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na použitie diel "verejný prenos diela v prevádzkarni alebo inom priestore prostredníctvom technického zariadenia" a môže sa domáhať vo svojom mene (§ 63 ods. 2 písmeno d) Autorského zákona) vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný neoprávnene zasiahol do práva autorov (§ 58 ods. 1 písmeno i) Autorského zákona). Žalovaný v uplatnenom období od 01.01.2016 do 31.12.2016 nedisponoval pri použití žalobcom spravovaných diel (diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia) verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom a teda je povinný zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej odmeny teda odmeny, ktorá bola za získanie licencie v relevantnom čase zvyčajná. Podľa sadzobníka žalobcu platného v roku 2016 bola ročná odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli 3* vo výške 26,00 eur, čo pri počte 43 zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného predstavuje sumu 910,00 eur za rok. Súd mal za preukázané, že žalovaný sa vyššie uvedeným spôsobom bezdôvodne obohatil a teda je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať. Žalobca si voči žalovanému uplatnil i nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a to 5% ročne zo sumy 910 eur odo dňa 15.12.2017 do zaplatenia.

11. Ďalej prvoinštančný súd priznal žalobcovi i ním uplatnený úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 15.12.2017 do zaplatenia a to v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 910 eur do 5 dní listom zo dňa 01.12.2017. Nezaplatením žalobcom uplatnenej sumy sa žalovaný dostal do omeškania.

12. Žalovaný v priebehu konania žiadal, aby súd prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky, konania začatie ktorého inicioval Zväz hotelov a reštaurácií SR podnetom doručeným Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky dňa 19.12.2016 vo veci prešetrenia správania žalobcu z dôvodu podozrenia na zneužívanie dominantného postavenia.

13. Súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, nakoľko jednak mal za preukázané, že správne (administratívne) konanie pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky, konanie do skončenia ktorého žiadal žalovaný konanie prerušiť sa nevedie a tiež z dôvodu, že ani

výsledok, závery, prípadné konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky, by nemali žiaden vplyv na posúdenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho výšky. Navyše rozhodnutie v tejto veci nie je závislé od vyriešenia otázky súladu cenovej politiky žalobcu so zákazom zneužívania dominantného postavenia v hospodárskej súťaži, ale predmetom konania je nárok zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie, posúdenie dôvodnosti výšky skutkovom zistení o obvyklej odplate za obdobné autorské licencie. Súd v tejto veci odkázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach vedeného pod sp.zn. 11Co/67/2019.

14. Súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaným navrhnuté dokazovanie listinnými dokladmi a návrhmi uvedených v odpore nevykoná. Vykonanie tohto dokazovania považoval za nadbytočné, neúčelne a nehospodárne, nakoľko navrhované dokazovanie nesúviselo s preukázaním relevantných skutočností podstatných pre posúdenie opodstatnenosti žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

15. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku teda podľa úspešnosti žalobcu v spore, keď žalobca bol v konaní plne úspešný. Súd žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

16. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalovaný odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP a vecne tým, že v konaní nebolo riadne preukázané, že žalovaný v žalovanom období vykonával verejný prenos v takom rozsahu, že bezdôvodné obohatenie za jeho vykonanie predstavuje žalovanú sumu 910 eur. Nebola žalobcom dostatočne tvrdená a preukázaná aktívna vecná legitímácia a teda, že došlo k neoprávnenému použitiu práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca. Žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vo výške, ako si ju sám žalobca kreoval v monopolnom postavení predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien, je v dôsledku tohto zneužitia dominantného postavenia žalobcu v časti licenčnej odmeny absolútne neplatnou zmluvou v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Pre žalobcu z Autorského zákona nevyplýva žiadna výnimka týkajúca sa unesenia dôkazného bremena či preukázania vzniku bezdôvodného obohatenia na základe ktorej by to mal byť práve žalovaný, ktorý má preukázať, že sa bezdôvodne obohatil. Rovnako pre žalobcu z Autorského zákona nevyplýva žiadna domnienka, podľa ktorej by platilo, že ak žalovaný konkrétne diela autorov neoprávnene použil, znamená to, že vykonával neoprávnený verejný prenos všetkých diel nositeľov práv, ktorých majetkové práva spravuje žalobca. Ak žalobca tvrdil a preukázal všetky prvky spôsobu použitia autorských diel tak, ako ich vymedzil ESD a ktoré musia byť kumulatívne splnené tak iba z týchto recenzií, to však neznamená, že k bezdôvodnému obohateniu došlo práve v rozsahu, ktorý zodpovedá peňažnému plneniu požadovanému žalobcom v žalobe. Uvedené tak nepreukazuje existenciu verejného prenosu počas celého žalovaného obdobia - celého roka 2016 na všetkých 35 TV prijímačoch.

V súvislosti s aktívnou legitímáciou žalovaný namieta, že súd prvej inštancie aktívnu legitímáciu žalobcu vyvodil zo skutočností a z takých dôkazných prostriedkov, ktoré neboli spôsobilé záver o existencii aktívnej legitímácii žalobcu v spore potvrdiť. Súd nesprávne vychádzal z § 79 ods. 1 AZ, ktorý sa vzťahuje len na uzatváranie rozšírených licenčných zmlúv organizáciami kolektívnej správy aj za nezastúpených nositeľov práv. Toto ustanovenie sa však nevzťahuje na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre zastupovanie nositeľa majetkového práva spočívajúceho v možnosti požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia sa vychádza práve a okrem iného aj z § 164 ods. 2 AZ. Ak teda žalobca chcel preukázať aktívnu legitímáciu v spore, mal preukázať, že žalovaný neoprávnene použil také predmety ochrany, ktoré boli žalobcovi v čase pred ich neoprávneným použitím dané do správy osobou, ktorá je oprávnená sama vykonať majetkové právo spočívajúce v domáhaní sa vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Menný zoznam údajných nositeľov majetkových práv nie je dôkaz spôsobilý preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Žalobca taktiež neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k špecifikácii predmetov ochrany, ktoré údajne spravuje a ktoré mali byť zo strany žalovaného použité v roku 2016. Zo štatistiky vysielania nie je možné zistiť, kto má byť nositeľom práv ku konkrétnemu predmetu ochrany a nie je možné identifikovať, či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv a teda nie je možné ani zistiť, či konkrétny nositeľ dal žalobcovi právo do ochrany. Žalobca v konaní nepredložil žiadne relevantné dôkazy ani len k jedinému predmetu ochrany.

Žalovaný taktiež namieta, že ak je konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v sadzobníku pre rok 2016 zneužitím dominantného postavenia na trhu, je potom súčasne aj nekalosúťažným konaním podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka a teda je konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva ochranu.

Na záver poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil návrh na prerušenie konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, taktiež žalovaný očakával, že sa súd obráti na Protimonopolný úrad SR a Európsku komisiu. Zväz hotelov a reštaurácií SR, ktorého je aj žalovaný členom, podal na PMÚ SR v súvislosti s dôvodným podozrením na zneužívanie dominantného postavenia zo strany žalobcu v minulosti tri podnety, pričom k poslednému podnetu podanému na PMÚ SR už uplatnil svoju právomoc v zmysle § 22 ods. 1 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z.z. a začal vykonávať prešetrovanie na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania podľa zákona č. 136/2001 Z.z. tak zároveň existovala zákonná prekážka na rozhodnutie súdu vo veci samej spôsobom, ktorý by znamenal neúspech žalovaného v spore. Tým, že súd konanie neprerušil, sám posúdil otázku, ktorú smie posudzovať len PMÚ SR.

17. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca svoju aktívnu legitímáciu odvodzuje od § 164 ods. 1, 5, § 79 ods.2,3, § 143 ods. 1 AZ a má za to, že nesporne v konaní preukázal svoju aktívnu legitímáciu. Ohľadom majetkových práv audiovizuálnych diel platí, že majetkové práva k audiovizuálnym dielam nevykonávajú samotní autori ako osoby, ktoré vytvorili dielo, ale naopak ich producenti. Žalobca preukázal, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos, pričom žalobca opätovne poukazuje na ním predložené rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. V konaní sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia z toho titulu, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými prostriedkami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, teda bez licencie, čím zasiahol neoprávnené do autorských práv a kedy výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od licenčnej odmeny, ktorá bola v rozhodnom období zvyčajná a ktorú by za získanie danej licencie žalovaný zaplatil. Žalobca vo svojom vyjadrení taktiež poukazuje na to, že predmetom prebiehajúceho konania pred súdom nie je rozhodovanie o zneužití dominantného postavenia, ani obchodno - právny vzťah žalobcu a žalovaného, ale vydanie bezdôvodného obohatenia a preto dožadovanie sa aplikácie § 44 ods. 1 a § 256 Obchodného zákonníka zo strany žalovaného je neutržateľné.

18. Počas odvolacieho konania doručil žalovaný súdu podanie, ktorým navrhol prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Svoj návrh odôvodnil tým, že PMÚ SR začal na základe oznámenia asociácie hotelov a reštaurácií, ako aj na základe ďalších informácií dňa 23.07.2020 voči žalobcovi správne konanie vedené pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 vo veci možného zneužitia dominantného postavenia. Žalovaný namieta, že sadzby v sadzobníku žalobcu sú neprímerane vysoké a ich uplatňovanie predstavuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a teda nepožíva právnu ochranu. Keďže riešenie otázky, či zo strany žalobcu prišlo k zneužitiu dominantného postavenia na trhu v zmysle ZoOHS rieši PMÚ SR, navrhuje žalovaný prerušenie konania do konca konania na PMÚ SR. Ak by súd neprerušil konanie, sám rozhodne o otázke aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať iba PMÚ SR. Žalovaný taktiež opätovne odkazuje na bod 61 rozsudku Súdneho dvora EÚ C -177/16 s tým, že organizácii spravujúcej autorské práva s dominantným postavením prináleží preukázať, že jej ceny sú primerané.

19. K návrhu na prerušenie konania sa vyjadril žalobca, ktorý mal za to, že predmetom tohto súdneho konania je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie rozhodovanie o výške a „primeranosti“ licenčných odmien žalobcu. Ani prípadný výsledok správneho konania pred PMÚ SR nemá a nemôže mať žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny. Podľa názoru žalobcu výsledok konania pred PMÚ SR nebude mať žiadnu relevanciu pre súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, čo potvrdila aj ustálená rozhodovacia prax súdov v SR (žalobca poukázal na viaceré súdu známe rozhodnutia). Ohľadom rozsudku súdneho dvora na ktorý odkazuje žalovaný, žalobca uvádza, že rozsudok Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-177/16 bol vydaný v rámci sporu vedeného pred Najvyšším súdom, správnym kolégiom, Lotyšsko medzi organizáciou kolektívnej správy AKKA/LAA a Radou pre hospodársku súťaž, Lotyšsko, ktorý sa týkal pokuty uloženej organizácii kolektívnej správy z dôvodu zneužitia dominantného postavenia. Je nesporné, že predmetom takéhoto konania boli predpisy o hospodárskej súťaži, čo však nie je prípad prejednávany pred týmto súdom vo veci vydania bezdôvodného obohatenia.

20. Ďalšie vyjadrenia súdu zaslané neboli.

21. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zák. č. 160/2015 Z.z., CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a podľa § 378 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

22. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a pokrytia odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd uvádza, že žalobca (LITA, autorská spoločnosť) v zmysle oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv zo dňa 18.08.2016 vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (č.k. MK-1587/2016-232/10421) a v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z.z. vykonáva správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia v odboroch kolektívnej správy práv. Toto oprávnenie bolo vydané na dobu neurčitú. Žalobca zároveň na podporu uvedeného doložil do spisu CD nosič, na ktorom je uvedený zoznam všetkých autorov, ktorých zastupuje.

23. Typickými znakmi kolektívnej správy sú hromadnosť a kolektívnosť. Hromadnosťou a kolektívnosťou sa v praxi rozumie skutočnosť, že LITA (alebo iný kolektívny správca) svojimi zmluvami poskytuje (v nepriamom zastúpení všetkých do kolektívnej správy prihlásených autorov) licenciu užívateľom diel vo vzťahu k veľkému počtu diel všetkých autorov alebo iných nositeľov práv „naraz“, teda prostredníctvom jednej zmluvy, ktorá sa označuje ako hromadná. Okrem iného existujú hromadné zmluvy paušálne, na základe ktorých užívateľ diel zaplatí za určitú časovú jednotku (napr. za rok) určitú paušálnu čiastku, čím získava oprávnenie užívať všetky diela, ku ktorým príslušný kolektívny správca vykonáva kolektívnu správu práv bez toho, aby musel nahlasovať, ktoré konkrétne diela boli použité. Tento režim sa uplatňuje napr. v reštauráciách vo vzťahu k tam umiestneným rádioprijímačom a tiež v hoteloch vo vzťahu k televízorom umiestneným na jednotlivých izbách (použitie diel verejným prenosom prostredníctvom zvukovo obrazových zariadení).

24. Je teda nesporné, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle autorského zákona zastupuje nositeľov práv podľa § 144 ods. 3 tohto zákona vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv. Ide o formu nepriameho zastúpenia. Žalobca je oprávnený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona vo svojom (vlastnom) mene, a na účet autora. Súčasne potom v súlade s § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech (na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje. Žalobca v konaní preukázal, že zastupuje nositeľov práv pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu títo nositelia práv do správy zverili (oprávnením zo dňa 18.08.2016 /predtým zo dňa 11.5.2010/). Námietka žalovaného o nepreukázaní, resp. o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je preto neopodstatnená. Žalobca je teda aktívne vecne legitimovaný vo veci. Ustanovenie § 175 Autorského zákona ako úprava dohody o spoločnej správe nevyklučuje postup podľa ustanovenia § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona a nezakladá nerozlučné ani nútené procesné spoločenstvo v zmysle § 77 a 78 CSP.

25. Keďže žalovaný neuzavrel so žalobcom na rok 2016 hromadnú licenčnú zmluvu, zotrval v pozícii porušovateľa práv autorov. Žalobca sa preto oprávnenne proti žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 56 ods. 1 písm. g/, v spojení s § 81 ods. 1 písm. i/ autorského zákona.

26. V súvislosti s verejným prenosom odvolací súd poukazuje na to, že v konaní bolo žalobcom preukázané, že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v rozhodnom období predmety ochrany spravované žalobcom a to prostredníctvom verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení - TV. Pričom taktiež bolo dokazovaním preukázané, že ubytovacie zariadenie žalovaného Hotel Matyšák 3 malo 35 izieb, v ktorých boli umiestnené zvukovoobrazové zariadenia TV. Žalobca navrhol žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy za predmetné použitie diel a z obsahu spisu a z jednotlivých vyjadrení strán sporu vyplýva, že prebiehali rokovania so splnomocnencom - Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, ktoré však úspešné neboli. Pokiaľ teda žalovaný vybavil izby hostí TV prijímačmi je zrejme, že tieto mali slúžiť na účely zodpovedajúcemu ich určeniu a teda na sledovanie televíznych programov ubytovanými hosťami. Samotné umiestnenie

zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu v hotelových zariadeniach prostredníctvom televíznych prijímačoch klientom ubytovaných zariadení predstavuje nezávislé od používania techniky prenosu signálov verejný prenos z zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/2009 - ES z 22.5.2011 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Nakoľko žalovaný mal v hoteli preukázateľne umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, ktorý umožňuje príjem zvukovoobrazových diel autorov, dochádzalo k verejnému prenosu, keď v zmysle judikatúry je umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia so signálom považované za verejný prenos. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích zariadeniach žalovaného znamená, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu.

27. Pokiaľ žalovaný rozporuje výšku bezdôvodného obohatenia, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie vysvetlil, na akom základe vychádzal z toho, že výška bezdôvodného obohatenia predstavuje dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie za obdobných zmluvných podmienok, aké tu boli v čase neoprávneného používania autorských diel. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ (rozsudok vo veci prejudiciálnej otázky položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky sp. zn. C-367/15, z 25.01.2017). Výška licenčných odmien nie je upravená žiadnym zákonom a nepodlieha ani schvaľovaniu Ministerstva kultúry SR, a teda je vo výlučnej kompetencii organizácie kolektívnej správy. Autorský zákon v ust. § 82 stanovil pre prípad, že sa používateľ s organizáciou nedohodnú na uzavretí licenčnej zmluvy, možnosť obrátiť sa na príslušný súd so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy. V prípade, že žalovaný nesúhlasil s cenotvorbou vytvorenou žalobcom, mal právo obrátiť sa na súd.

28. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného, odvolací súd taktiež pre úplnosť uvádza, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12 § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

29. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

30. Pokiaľ ide o návrh žalovaného na prerušenie konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, odvolací súd tento návrh zamietol s poukazom na to, že v danom prípade nevzhliadol dôvod na obligatórne prerušenie súdneho konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, kedy súd konanie preruší aj bez návrhu v zmysle § 162 CSP, pričom sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie v bode 13.3 napadnutého rozsudku, podľa ktorého konanie Protimonopolného úradu SR týkajúce sa posúdenia, či zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu nemá vplyv na predmet tohto sporu. Odvolací súd na zdôraznenie uvedeného taktiež uvádza, že konanie Protimonopolného úradu SR vo veci podnetu žalovaného týkajúceho sa posúdenia, či zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nemá žiaden vplyv na predmet sporu, ktorého meritom je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný aj namietol. Súd poukazuje na to, že výšku licenčnej odmeny by súd mohol preskúmať jedine v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 Autorského zákona a právomoc túto výšku určiť, či posúdiť, nemá ani Protimonopolný úrad v spomínanom konaní.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov

odvolacieho konania priznal v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

32. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).